

LA HONORATA.

PERIÓDICH CATALANISTA HUMORÍSTICH IL-LUSTRAT,
SATÍRICH Y LITERARI.

Tocarà al menos un cop cada setmana.

VAL PER TOT ARREU 2 QUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ:
Aribau 39.

NÚMEROS ATRASSATS 4 QUARTOS.

PREU DE SUSCRIPCIÓ:
Fora de Barcelona 10 rals trimestre.
Estranger 20 rals.

LOS CURRUTACOS.

ENCARA que avuy se 'n diguin *mosquits* y *gomosos*, no per aixó deixan de ser *currutacos*, los que vesteixen ab exageració ó van sempre á la última moda.

D' aquets tipos se 'n troban en totas las clases, si be 'l verdader surt d' entre 'ls menestrals. D' aquest nos ocuparem.

Los veuréu sempre ben posats; camisa ab petxera rissada ó plena de brodats; armilla oberta, americana y pantalons justets, botinas de xarol ó de roba de colors clars, sombrero tort que sembla que 'ls vagi á caure, armillero de plata, una flor al trau de la solapa y un puro que conserva tota la cendra.

Tiessos com un soldat de paper, caminan ó be molt drets lo mateix que anessen encarcerats, ó be gronxantse volent donarse més gracia de la que tenen.

Lo seu principal objecte es que las donas los hi diguin *bufons* senzillament y sense malicia; per aixó duhen sempre la rialleta dibuixada als llavis, llençant miradas salameras.

Tots sos moviments semblan estudiats y quan parlan s' escoltan y riuen de sas mateixas agudesas.

Quan més curts son de talla més s' hi fan veure.

Per ells no hi ha politica, ni bons ni mals governs. Mentres no 'ls hi privin de tenir enredos ab las minyonas, que al matí van á comprar á la Boqueria, y á la tarde voltan pel passeig de Gracia, ó van á ballar á la *Canuda*, que sembla un ball més lluhit que 'ls de la Palmera ó l' Oriental, no 'ls falta res.

Son la gent més pacífica que 's coneix, puig sols se preocupan del bucle que 'ls surt per sota 'l barret, de la brillantor de las botinas, y del mocador blanch ben plegadet que s' exhibeix per la butxaca de sobre 'l pit de la americana.

Encara que no tingan més distracció que fer patir noyas, casi no n' hi ha cap que 's casi, á no ser que 'ls hi surti, quan ja arriban als quaranta, una soltera que ab uns quants quartos disfressa lo seu passat, tan moral com fisich, ó alguna viuda sense

familia, que posseheix ben conservat lo mobiliari del primer matrimoni.

Tant com son mansos y galantejadors de solters, en sent casats, treuen las unglas, puig acostumats á fer la seva plana voluntat, no volen sufrir las impositcions de la dona, induhintlos aixó á obrar despòticament mes que may.

Per lo demás segueixen sent tan *petrimetres* com avans, perseguint ab insistencia tots los deterioros que l' temps va fent en la seva persona. S' arrencan los pels blanchs, se tallan los ulls de poll, se cargolan lo bigoti, no 's treuen may lo barret si 's tornan calvos, y dissimulan la coixera si 'l reuma 'ls apreta.

Aixó sí, de diners may se 'n malgastan. Lo seu despilfarro més gros, es pendre un café de sis á la festa, comprar un clavell ó un brot d' aufàbrega á la Rambla de las flors y fumar-se un puro ó dos de deu céntims. Lo que més los hi dol es la entrada al ball, pero se sacrifican, perque saben que ballant ab la Paula, agafarán celos totas las altras, que las te entabanadas, perque 's pagan més de la seva pressopopeya que no pas dels seus desdineraments, puig més de duas li pagarian la entrada sols perque no ballés ab cap altra fora d' ellas.

D' aquets tipos encara 'n corren y no 'm costaria gayre trobarne més de quatre pera presentávosels com á mostra d' una especie que aviat haurá desaparegut, lo mateix que aquells animals antidiluvians dels quals únicament ne queda lo recort.

Allavors dels Paus y 'ls Gitanos, ó sia quan feyan tronar y ploure las collas d' en Leo y d' en Xiribia, va ser la época dels verdaders currutacos, que lo mateix feyan ball d' any com anavan á la professó del Pi. La majoria eran filadors y velers. Ab las màquinas novas s' han extingit, ó més ben dit ab lo progrés, que es lo millor nivellador de totas las classes.

Consagram a lo menos la seva memoria ab aquest petit recort.

LO NEGRE DE LA RIBA.

NITS DE HIVERN.

Ja ve 'l temps que més m' engresca,
perque estás al vetlladó:
ja no anirém al balcó
puig la nit es bon xich fresca.

Lo quinquet sobre la taula,
posarás, ab la pantalla

que es de la claror la valla
y d' amor l' ardit y maula.

Es cosa aixó que no assombra,
puig cau sobre 'l vetlladó
tota la llum, fent aixó,
y 'l demás tot queda en l' ombra.

Jo m' asseuré ben formal
aprop teu, fent, com s' estila,
que si ta mare 'ns vigila
no pugui pensar cap mal.

Tú cusirás qualsevulla
cosa, un sach ó be un vestit,
y sempre atent y rendit
jo t' enfilaré l' agulla.

Te la donaré y aixís
nostres dits se fregarán
que será la goig més gran...
¡res á un home 'l fá felis!

Tú 'm dirás ton pensament,
lo que fas, lo que somias,
lo que tens, lo que voldrias
y tot lo que 'l teu cor sent.

Si trobas per tu milló
l' arrós ó be la escudella,
si t' agrada la badella,
la carn de bou ó 'l moltó.

Jo també 't diré 'ls projectes
que tinch, lo que 'm fá neguit,
lo que penso al aná al llit,
sense faltarte als respectes.

Las mevas costums y 'ls gustos,
si estich trist ó be de broma
y que quan siga 'l teu home
no 't donaré may disgustos.

Tú y jo no tindrem pas res
que 'ns fassi abaixar la cara,
puig si tenim una tara
be prou sortirà després.

Aixís anirém dihentnos
lo que creguém confiarnos;
aixís anirém parlantnos
y així anirém coneixentnos.

Y entre mitj de tot aixó
jo posaré lo meu peu
ben acostadet deu teu
per sota del vetlladó.

Ta mare en tant farà mitja
y 'l dia que advertiré
que s' adorm, m' atreviré,
pera completar la ditja

que aprop teu penso trobarla,
á ferte un bes, que 'l rebrás
ab esglay, mes res dirás
per temor de despertarla.

Aixís passarém las horas
ben felissos, vida mia,
entre prosa y poesia
y serán tan seductoras,

que quan ta mare 'ns dirá:
— ¡Son las deu! nos mirarem
entristits y nos dirém,
encaixant: ¡Fins á demá!

Y cadascú, sol y vern,
dirá entregantse á la son,
y recordantnos: ¡Que son
bonicas las nits d' hivern!

SIMON ALSINA Y CLÓS.

APARTEU LAS CRIATURAS.

Cantors antichs d' eixa terra,
podeu tocar retirada;
vostra lira rovellada
no podrà aguantar la guerra
de un jovenet que s' aferra
á n' al género tranquil,
sa musa li dona fil
y encara qu' es molt novell,
te molt tino, bon cervell
y 's diu Pepet del Carril.

Cap á retiro Pitarra,
Calvet, Ubach y Aguiló,
deixeu la lira á un recó
y preneu una guitarra.
No escribiu perquè encaparra;
deixeu donchs lo vostre afany
y eviteu un desengany
del poeta juvenil
que 's diu Pepet del Carril,
més ben dit, Joseph Barbany.

Tan sa fama creixerá
que lo diumenge de Rams
per més que 's fassin reclams
cap llaurer no 's trobará.
Tot lo que hi ha 's gastará
per coronar be sa testa,
Barcelona fent gran festa
alabarà son talent
repetint continuament
lo seu nom á toth d' orquesta.

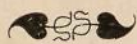
Escriu sovint; Pero cóm?
Molts cops la musa li pica,
fa un vers, á n' ell se 'l dedica
y firma ab un altre nom;
d' aquest modo creu tothom
que es d' un que admira sa trassa.
Si ell s' hi firma ja 's veu massa
que 'l seu vers parlava d' ell
perque sempre te 'l rampell
d' escriure lo que li passa.

Escriu que era carrilayre,
que festajava una rossa,
que 'ls calés dintre sa bossa
no li prosperavan gayre;
que al carril ab un desayre
van deixar-lo entre 'ls cessants,
que li prengué un larch de mans
un relotje molt bufó
y que pren café al recó
del carrer del Capellans.

Així ha lograt en pocs dias
revestir-se de gran fama
y Barcelona l' aclama
demostrantli simpatias.
Dins poch temps las poesias
que aquest poeta sol fer
s' anunciarán pel carrer
sense tregua ni repós
ab un bombo molt més gros
que 'l bombo del Escuder.

Per 'xó 'm pertoca avisá
á l' Ubach, Coca, Soler,
Collrell, Mestres, Verdaguer,
Picó, Calvet, Guimerá,
Franquesa, Aguiló, Gumá,
y á mols altres per l' estil
que evitin un escandil
y 's retirin aquest any
fent pas á n' Joseph Barbany,
vulgo Pepet del Carril.

BARRAM.

UNA PENSADA.

Quantas vegadas surt lo que vulgarment se 'n diu
¡al pelo! pero... ¡quantas més que surt al revés y
porta funestas consecuencias!

Lo protagonista del present article, es un jove,
d' uns divuit anys; de cara simpática, un nas més
que regular, sota d' aquest comensa á surtirli un
poch de burrisol; primet, d' estatura regular,
pulit en lo vestir, pero sens pretensions, y un cor
ple de bona fé é incapas de fer cap tort á ningú; 's
diu Paquito.

No li faltavan may quatre duros á la butxaca;
perque entre 'ls que li donava lo seu pare cada més
per sos mals gastets y lo que guanyava treballant
fent algun correatje, 'n tenia per tot.

Tampoch li faltava un aixám d' aquells amichs
que 'n treyan tant com podian.

Entre 'ls tants al que escoltava més, era un xe-
rraire de set solas dependent de bolsa, que sempre li
parlava de millons.

S' acostava 'l carnaval y no poguent contenir lo
sentir parlar tant de beneficis, te una pensada y fá
fer la primera operació bursátil per veurer si li sor-
tian lliures los gastos dels balls de máscara.

La primera, com he dit, va ser petita y beneficiá
deu duros; s' apoderá d' ell l' enveja de guanyar
més y comprá un milló; venen noticias falsas y li
fá un enter de pérdua; s' espanta, ven y 'n pren un
de més per fer la pau, tornan á venir las verdaderas
noticias y la puja li fá un altre enter de pérdua.

Resultat; tenia dels ahorros tres cents duros y 'n
va perdre més de nou cents.

No li quedá altre remey que anar á trobar als
amichs de més confiansa y enmatlevantne deu á l' un
y vint á l' altre, etc. etc., va pogué cumplir lo com-
promís contret y per compte d' anar als balls de más-
cara, tingué de contentarse mirant las disfressas
desde la Rambla com hi entravan.

Lo ulls semblava que li volguessin sortir de la
cara avergonyit de estar fixos en terra, á lo que no
estavan acostumats.

¿Y cóm tornarlos aquets diners? Si la cantitat no
fos tant crescuda treballant podria cubrir la meua
mala pensada. — Aixó meditava una tarde després
d' haver cobrat una factura del seu pare quan se di-
rigia camí de sa casa.

— Per tornarlos (deya entre ell) necessito més
d' un any; los meus acreedors, qui més qui menos
ho necessitan; l' un 'm demanará per aquí l' altre
per allá... y ab rahó; ¡quin porvenir se m' espera!
— Si sapigués de guanya... ¡No... cá!... ¡quinas
ideas!... — Are hi penso; tinch encara cinch duros
á la butxaca; 'ls exposaré á la bola més alta; si gua-
nyo aguantaré mentres hi hagi sort; pero si 'ls per-
do marxaré depressa avants de fer una segona etze-
gallada.

Y com lo cobro que acabava de fer, eran bitllets
de banch y no l' embarassavan se dirigeix vers á cert
café molt acreditat que hi ha en la nostra Rambla.

Baixa la fossa subterrànea y de frente als billars del
trenta-hú.

Al trobarse allí y veurer lo billar, vestit ab lo pa-
nyo color dels seus pensaments se creya realizadas
sas esperansas.

Tot just havia arribat al mitj del saló, quan un
aixám de calabres 'l rodejaren fentli la mitja rialleta
y ab la amohinosa frase de. — ¿Vol que li tiri la
bola?

Tot es animació en aquell recó de soterrani; las
caras dels apunts son extremadament en estat opo-
sat. — Los uns riuen y fan la broma, altres ab ca-
lurosas frases animan l' escena, y altres que s' es-
tiran los cabells y maleixan l' hora en que vingue-
ren al mon.

En Paquito no hi veyá prou, perque no coneixia
que comprometia sa alta dignitat, y ab un crit de
¡S' ha acabat! pronunciat per un dels mossos al aca-
bar la jugada d' un trenta-hú, fá que quedi rodeja-
da aquella especie de pastera (símbol de pastels)
per la plaga que 'ls acabo de descriurer.

Ab los cinch duros á la má demana travessa y tro-
ba dos apostants de duro y un de dos.

Tiran tarolas per demostrá 'ls concurrents que
jugan que son uns tarit-tarots; y á continuació, las
bolas, com á comprobant de las forsas, que per cul-
pa del joch s' han portat á cap molts vegadas.

Lo protagonista, per comensar li donan la tarota
8 (carbassa) á continuació la bola més petita del
bombo, y com es de suposar pert ab tots sos con-
trincants.

Dels cinch duros li quedavan sols dinou rals.
— Estava si se 'n vá ó nó, pero recorda que encare li
quedan los diners de la factura. — Faré la pau dels
cuatre y aplegaré (pensava) pero mala pau va tenir.
De las travessas de un y dos duros seguien las de
cinch, després las de deu, etc. etc., — y no sols va
perdre 'ls de la factura, sino que va haverse d' em-
penyar lo relotje, cadena d' or, los anells de bri-
llants que portava... y 'l liquit dels empenyos, en-
care no varen ser prou pera cubrir las pérduas.

Se 'n desampellegá de la manera que va pogué y
surt groch de cara y mort de vergonya, y no va pe-
garse un tiro perque no li va quedá ni un ral á la
butxaca per comprar un revólver y havia perdut ja'l
crédit que avants tenia.

Lo resultat fou que tingué que dirho á son pare,
y válgali no sé qué... va lliurarse del san Cristo gros,
perque estava en vigílas de ser embarcat per no veu-
rer may més ni sombras de la seva familia, y ha-
vent promés ab verdader sentiment que no ho faria
may més, va ser perdonat, desempenyat y pagats
tots los seus deutes.

Desde allavors que no ha tingut cap més pensa-
da; las únicas que te, son las de que quan passa
per devant de la bolsa ó d' algun café... mirant de
cua d' ull exclama: — No t' emboliquis Gutierrez.

M. FIGUEROLA ALDROFEU.

No obstant del suelto apart que publiquem rete-
rent al Principal, debém dir que la temporada co-
mensará los primers dias d' Octubre vinent ab la
companyia del senyor Calvo, que 'ns fa l' honor de
dedicarnos la seva primera visita artística després de
son gloriós viatge per las Américas. Després del se-
nyor Calvo, vindrá lo senyor Emmanuel, que va
donar unas quantas funcions l' estiu passat en lo
Teatro Lirich.

Mentrestant també 's prepara la nova companyia
catalana que te d' actuarhi, que conta ja ab sufi-
cients elements pera fer una lluhida campanya de
hivern.

Tot fa esperar que 'l Teatro Principal se empor-
tará la palma en la temporada vinenta y no serém
per lo tant nosaltres los que escassejarem los aplau-
sos á la empresa que 'l te á son càrrech.

La Redacció de LA HONORATA, diguin lo que
vulguin los tarambanas, sempre ha fet y farà justi-
cia.

A Romea també 's preparan pera comensar á pri-
mers d' Octubre. Ja tenen dos dramas del senyor
Soler, y un del senyor Ferrer y Codina. D' una
obra que no 's parla y que no obstant fon admesa
la temporada passada, es lo drama *Ni tart ni may*,
de dos autors anónims avuy. Veurem ara que
comensará la competencia si se 'n recordarán. Es
ocasió de no despreciar res de lo que val alguna
cosa.

Quan llegirán aquesta revista, que avuy casi
no ho es, al Tivoli ja haurá comensat la nova com-
panyia de sarsuela catalana y castellana, de la que
forman part entre altres apreciables actors, la se-
nyora Mateu y 'ls senyors Colomer y Palá. D' aquest
teatro sols podém dir avuy, que la empresa ha co-
mensat enlluernant al públich. ¿Qué farà després
que no sembli pobre y esquifit?

Lo senyor Cereceda, ab la seva companyia ha
passat al Ribas, que es un teatro deshauciat del pú-
blich.

Del Retiro, especialment los dias de debut, non
regionar di lor.

Al Circo Ecuestre ha debutat un nou artista que
se sab fer aplaudir.

Y prou per avuy.

BERNAT PESCAIRE.

Lo senyor Gomila, donantse ayres de preceptor,
diu que 's declara *vensut* y no 'ns vol seguir pel ca-
mí que hem emprés.

Home, ¿quí l' empeny que tan rodola? ¿Quí 'l
feya embolicar?

La rabieta.

LA HONORATA.

47

L'altre dia deya *La Renaixensa* que en las obras que 's fan davant de Betlém hi havia caygut un cego, que 'l varen treure tot fet malbé portantlo al Hospital. Y després afegia que deuria posarse una barrera pera evitar que 'l millor dia hi succehís una desgracia de debó.

Y donchs, la del cego, que fou de per riure?

Lo general Salamanca no sab qué ferne de la creu del Aguila Roja.

Fassi lo mateix que 'ls seus colegas que militan en los partits monárquichs, que no han renunciat los graus que 'ls concediren los republicans.

No hi ha ningú més enemich que 'ls amos de casa y 'ls seus inquilinos y no obstant, may he sentit dir que 'ls propietaris renunciessen als lloguers.

(De Charles Fournel.)

Jo sé qué buscan las ánimas
tot lo que volen las flors;
lo sol y sas rogas flamas,
la nit y sos dolsos plors.

Eixa barreja de flamas,
de flamas y tendras plors,
se diu amor per las ánimas
y 's diu perfum per las flors.

Tas paraulas com rosada
han caygut sobre mon cor;
més mon cor es terra seca
qu' encare de set se mor.

Llista de la suscripció oberta en aquesta redacció á favor d'en Durán del buyt, á fi de lliurar-lo del desgraciad cas d' haver d' anar á acompanyar cegos.

Suma anterior..	8'50 quartos.
Vilaret de E. de Ll.	0'50 »
S. Caellas.	0'50 »
R. C. y D.	0'50 »
Airam Aliv.	Un bono de pa.
J. M. Codolosa.	Uns sabatots vells.
Mister Hume.	Una pesseta falsa.
Total recaudat en metàlich.	10 quartos.

(Segueix oberta la suscripció.)

Lo dia 4 de Octubre vinent publicarem lo número extraordinari de LA HONORATA que tenim anunciat, repartint ab ell la cuberta pera 'l folletí *Quatre homes y un cabo* que hem promés á nostres suscriptors y compradors.

Fins al dia 29 del present rebrém travalls de *pasatemps* pera publicar en dit número extraordinari, baix las condicions que poden passar á enterarsen en la Redacció los que vullgan insertarhi algun treball.

¡ Animo, xaradistas !

Havém tingut ocasió de apreciar las notables milloras que en nostre Teatre Principal ha introduhit l' Empresari D. Adolfo Brugada. Mereix menció especial la obertura d' una porta al quart pis entrant per la mateixa Rambla. D' aquest modo fins las classes menos acomodadas podran apreciar lo que hasta ara no han pogut conseguir, veurer per dos rals las mellors companyias espanyolas.

Completament autorisats podem dir á nostres estimats lectors que á principis del próxim Octubre comensará á treballar en lo referit teatro l' eminent actor D. Rafel Calvo ab sa notable companyia. Aquest distingit actor, esclau sempre de la seva paraula, ha volgut cumplir sa oferta; aixó es, treballar en Barcelona avans que en cap altre teatro d' Espanya donant ab tal motiu una mostra de deferencia á aquesta ciutat, públich á qui ell considera y té en molta estima. Atesa la llarga série de representacions y las grans milloras que s' han fet en lo teatro, augurém un gran negoci á la Empresa del degá de nostres teatros.

Farán goig aquells fanals pera gas de la Rambla. La llástima es que haventhi bonas fundicions á Barcelona, los hagin manant fer á París.
La pintura sí, la pintura es de casa.
¡ Vamos !...

De Chantada escriuhen á *El Regional* de Lugo, lo següent:

« Un fet d' aqueixos que afavoreixen poch al país en que succeheixen tinch que comunicarli avuy.

« Fa dias que corre molt vàlida entre nostres pagesos la noticia de que 'ls alemanys han envenenat las ayguas d' aquest país, noticia que s' aná arrelant

més entre las personas que careixen d' alguna ilustració, ab la aparició d' unas bolas blancas en las fonts d' aquesta vila, en las de moltas parroquias d' aquest districte, y fins dels immediats de Carballedo y Taboada, bolas que segons se diu, no tenen substancias nocivas, fora alguna que 's regonegué era pomada sulfurosa. Lo cert es que las bolas continúan apareixent, que 'l públich está alarmat, que 's guardant las fonts, y que per aquesta alcaldia 's varen remetre algunas de las bolas al senyor governador pera son regoneixement.

« Aquestas sí que son *bolas alarmants*. »
¡ Que n' estém encara d' enderrerrits !

« Mentres l' empresari del Bon Retiro no eviti escenas desagradables com las d' ahir, á causa de permetre debuts de personas quan no están en condicions de pendre part en óperas sèrias com *La Favorita*, no deixarán de succehir escándols en dit colisseu y 'ns veurém en la precisió de no assistir en dit teatro en dias que s' estreni algun cantant, si avans no te alguna probabilitat d' éxit.

Es precis que 'l senyor Perelló se fassi càrrech d' aixó, si no vol que l' augment de públich sia una disminució pera 'ls demés dias y privi 'ls justos aplausos que 's mereixen artistas com la senyora Bardelli y altres á quins no 's fa fer gayre bon paper, encara que la concurrencia ho tinga en compte. »

Aixó no ho dihém nosaltres, ho deya un diari, serio, del dijous de la setmana passada.

Si hagués sortit de nosaltres potser nos haurian tractat de qualsevol cosa.

Al veure aquestas coincidencias persistim més en los nostres propòsits.

¡ Llenya, llenya contra 'ls que volen ser més de lo que son !

Diu que á Comprodon hi ha tres companyias dramáticas. ¿ Y de públich n' hi ha gayre ? Perque tothom deu ser comediant y no pot ser alló de repicar y anar á la professó.

La Rambla está interceptada;
¿ qui la desinterceptarà ?
Aquell que la desintercepti
bon desinterceptor será.

Lo senyor Llorens y Riu de segú que te 'ls brasos desllorigats.

Quan camina los fá anar d' un modo que tenim por que 'l millor dia li fugirán de puesto.

Y es que no deu sapiguer que ferne.

La epidemia va de baixa.

Tots los que han tirat als certámens suspesos per causa de las circunstancias, ja respiran.

Es aquest un cólera que recordarán los poetas com una de las épocas més aciagas de la seva vida.
¡ Qué es amarga la gloria !

Dissapte passat en lo carrer de Gerona, á dos quarts de tres de la tarde, fou robat un subjecte per altres dos, revolver en mà.

¡ Ah ! ja ho entench. Los municipals y 'ls polissons devian fer la mitjdiada. ¡ Com van tan cansats !

¿ Y aquell congrés femení
que arreglava en Tudury ?

Callin, que ara está enamorat, sino que no sab la casa.

Oh, mi señora Dulcinea del Toboso... deya Don Quijote.

D' Inglaterra han enviat una pila de mils lliuras esterlinas pera las familias castigadas per la epidemia de cólera que encara estém sufrint á Espanya.

Aquí tenen un altra proba de la fraternitat universal.

¿ No es més bonich aixó que no pas la guerra ?

Lo senyor Gomila te la paraula si vol ser conseqüent y 'l senyor Vidal també. ¿ Demócratas ó patrioters per conveniencia ?

Referent á lo que diu *La Tramontana* á un de nostres redactors sols debém contestar: Es fals que lo senyor Figuerola 'ls hagi insistit perque li insertessin cap de sos travalls.

Lo únich que succehi fou que un interessat del referit periódich va demanar com á favor á dit senyor que li fés un article per *La Tramontana*, lo qual no

va desairá. Tampoch sabém lo que passaria entre la redacció d' aquell periódich; lo cert es que va publicar-se al cap d' un mes de ser entregat encare que un poch modificat.

Va presentarse lo senyor Figuerola á la redacció del mateix per demanar esplicacions respecte als favors que fan enrogir la cara, y se li contestá senzillament que 's referian á lo d' haverli arretglat l' article publicantlo en sas columnas ab lo seu nom.

Com que la entrevista fou satisfactoria y li varen prometre rectificar, quedaren oferintse mútuament sos serveys per lo que pogués ocorre.

LA HONORATA, que li agradan las cosas claras, va aliarse ab *La Tramontana* per seguir las dos ab las mateixas idees de *Fraternitat Universal*.

CUENTOS.

En un convit:

Al presentarse lo rostit á la taula, un nen que s' estava al costat de sa mare, lo devorava ab la vista.

Comprententlo la senyora de la casa li va omplir lo plat y la criatura ab un tancar y obrir d' ulls va fer neteja.

— Mireu que es prou, digué la mamá: aquí del modo que s' ho menja y á casa may ne vol.

— Perqué non nonan, va contestar la criatura ab molta sombra.

Se parlava d' una senyora beata.

— Es molt religiosa.

— Y molt bona muller.

— Ella ompla tant los seus debers...

— Que molts cops se li desbordan.

ESTRELLA.

Sustituir los punts ab lletras de modo que resulti:
1.ª, ratlla horisontal ó diagonal de la esquerra llegida de dalt á baix, consonant; 2.ª, animal al revés;
3.ª, ofici d' home; 4.ª, malaltia; 5.ª, participi;
6.ª, en molts llibres n' hi ha; 7.ª, moviment dels astres; 8.ª, nota musical; y 9.ª, lletra.

RAMON SERRAT.

La solució en el número próxim.

A lo insertat en lo número anterior.

XARADA. Sereno. — ENDEVINALLA. Corbata. — ESTRENYA CAPS. La mitja taronja. — GEROGLIFICH. A mals exámens mala nota.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Quim Tauromáquich. Envihins l' article, pero cambiis lo nom, home! — Joseph Nasplá. Sentim vivament que'ns retiri la seva composició. ¡ Ara que ja la teniam en màquina ! Per lo demés nosaltres no 'ns rifém á ningú. — Joseph Gallveu. Las lletretas han de ser molt novas y molt ben fetas. — R. ¡ Desperta ferro ! — J. Comabella. Envihins un cupill d' aquells que cassa, que 'ns lo menjarém en lo Pantano. — Joan Font. La seva poesia sembla un sermó de Semana Santa — Frederich Olivé. Cada vegada nos agrada més. Vagi escribint, que aixis no pendrá mal. ¡ Com se 'l rifan ! — Vilaret de E. de Ll., un agent de Sarrí, Blanch de Teyá, J. Cap, M. Zenitram, Lola, Joseph Mir, Arednaval y R. C. D. Aprofitarém alguna cosa de lo que 'ns envian. — Anton Colomé. Rebudas las xaradas y l' import pel número extraordinari.

Barcelona: Tipo-lit. de C. VERDAGUER, Lluall y Cerdeña Ensanche.

L' ENSAIG, per J. Llopart.

Quan del ensaig descansavan
s' atreví a di 'l director

parlant entre altres de polvos
están tirat lo teló :

Ayuntamiento de Madrid

Los polvos que més m' agradan
son, noys, los polvos d' arrós.